

Proloog

De vijver lag erbij alsof hij net zijn ochtend jas had uitgetrokken, glad, stil en een beetje glinsterend in de zon.

Op het oude bankje dat half in de schaduw stond, zat een man met een licht gebogen rug. Zijn haren waren zilvergrijs, maar zijn ogen hadden dat sprankeltje dat je ziet bij iemand die veel heeft meegemaakt en nog steeds nieuwsgierig is. Naast hem lag Bob, een bruine hond met een pluimstaart en een kopie dat altijd leek te vragen...WAT GAAN WE NU DOEN?

Maar nu deden ze even niets.

Opa, want zo noemden alle kinderen in de buurt hem, ook al waren ze niet van hem, zuchtte tevreden.

“Kom maar op, rust. Ik heb je verdiend,” mompelde hij.

Bob hief even zijn hoofd, alsof hij wilde zeggen dat hij het daar helemaal mee eens was,

Aan de andere kant van het pad kwam een jongen aangelopen, misschien negen of tien jaar oud. Hij droeg een rugtas die voor zijn leeftijd verrassend vol leek, zo vol als een halve schatkamer.

Hij keek om zich heen, zocht een plaatsje, en bleef met zijn blik hangen bij het bankje.

“Mag ik hier zitten,” vroeg hij, een beetje verlegen maar vooral nieuwsgierig.

Opa schoof zijn jas opzij en knikte vriendelijk. “Er is genoeg plaats. Kom erbij.”

De jongen plofte neer, niet te dichtbij, maar precies op die manier waarop kinderen laten merken dat ze wel willen praten, mits het gesprek vanzelf op gang komt. Bob stond op, snuffelde uitgebreid aan de schoenen van de jongen en kwispelde daarna tevreden.

“Hij heet Bob,” zei opa. “Hij vind nieuwe mensen meestal interessant.”

De jongen glimlachte en aaide voorzichtig over Bobs kop. “Ik ben Billie.”

“Zo, Billie. Ben je op weg naar iets spannends?” vroeg opa, die Billie’s goedgevulde rugzak had opgemerkt.

“Niet echt,” antwoordde Billie. “Ik was met mijn vrienden aan het spelen, maar ze waren erg druk. Dus ging ik even wandelen.”

Opa knikte alsof hij precies wist wat dat betekende. “Rust is soms het beste gezelschap.”

Billie keek opzij naar opa. “Komt U hier vaak?”

“Bijna elke dag. Dit bankje kent mijn verhalen beter dan wie ook.”

Dat antwoord prikkelde Billie’s nieuwsgierigheid meteen. “Verhalen?”

“Oh, heel wat,” grinnikte opa. “Als je net zo oud bent als ik, heb je meer herinneringen dan kruimels in een koektrommel.”

Billie lachte. “Wat voor herinneringen dan?”

Opa vouwde zijn handen in elkaar, keek even naar de vijver en zei...
“Dingen van vroeger...van toen de wereld heel anders werkte. Soms denk ik, dat jullie kinderen van nu, niet eens kunnen voorstellen hoe het toen was.”

“Zoals...geen tablet?” gokte Billie.

Opa schoot in de lach. “Billie...zÓ veel meer dan dat! Wij hadden niet eens een telefoon in onze broekzak. Als je wilde bellen, moest je naar een telefooncel. Dat was zo’n hokje waar je muntjes in het apparaat moest gooien.”

Billie fronste. “Een hokje? Buiten? Met een telefoon erin?”

“Ja, precies,” zei opa. En als het regende, stond je daar te wachten tot dat diegene wat voor je was ophing, met druppels die door de kleren naar binnen kwamen.”

Billie keek alsof opa net had verteld dat mensen vroeger met dinosaurussen leefden.

“En,” vervolgde opa plechtig, “wij hadden een kolenkachel. Geen verwarming die vanzelf aangaat. Je moest ‘s ochtends zelf vuur maken om warm te blijven.”

Billie keek naar zijn handen. “Dat lijkt me...best veel werk.”

“Dat was het,” zei opa. “Maar het was ook gezellig. Het knetterde en de hele kamer rook naar warmte.”

Bob zuchtte diep. Hij kon de warmte bijna ruiken.

Billie haalde zijn schouders op. “Ik weet niet of ik dat zou kunnen.”

Opa glimlachte. “Ach, Billie, iedereen kan meer dan hij denkt. En jij leeft in een wereld die weer vol nieuwe dingen zit waar ik soms niks van snap.”

Billie draaide zich om. “Wilt U me er meer over vertellen? Hoe het vroeger was?”

Opa keek Billie aan. Precies hierop had hij gehoopt. “Als jij het leuk vindt...dan begin ik morgen met het eerste echte verhaal. Over dingen die jij waarschijnlijk alleen nog in een museum tegenkomt.”

Billie knikte enthousiast.

“Goed,” voegde opa eraan toe. “Alle verhalen beginnen op één plek...daar waar iemand ernaar luistert. En vandaag...heb ik jou gevonden.”

Billie glimlachte breed, en Bob plaatste zijn poot op Billie's schoen alsof hij het met opa eens was.

Daar,op het oude bankje aan de vijver, begon iets dat leek op een vriendschap tussen een jongen met vragen en een opa met tijd, herinneringen, en een hond die altijd wist wanneer een nieuw avontuur begon.....